

JAK JSME SE SEZNÁMILI

To, že mě doma navlékli do obleku a pod krk mi připíchli motýlka, by ještě nebylo to nejhorší. Jenže naši mě šli i s KJ doprovodit před školu. Že by prý byli rádi se mnou při tak výjimečné události v mém životě. Pchá, jakápak událost?! Vždyť je to jenom škola! Když jsem seskočil z balkonu v prvním patře do hromady sněhu nebo když jsem poprvé dal spolužákovi pěstí, protože mi nadával, to byla událost! Ale to jsem našim nikdy říct nemohl, protože by to mohla být událost i pro můj zadek.

Před školou bylo narváno a všechny děti se tam znaly a žádné tam nebylo s rodiči. Aby taky jo, všichni rodiče totiž vědí, jak je to pro dítě potupný, když má doprovod, protože si pak připadá jako malý a neschopný, ale naši to nevědí, a ještě ke všemu si neodpustili, aby se se mnou nerozloučili: „Měj se v té škole hezky, dávej tam pozor a nezapomeň, že tě máme rádi.“ Všichni se mi začali smát, aby taky ne, já bych se smál taky, ale takhle mi bylo do breku. Byl jsem znemožněnej ještě dřív, než jsem do té školy vlezl. Ještě že KJ neuměla mluvit. Řekla mi jenom: „Blablabla,“ což jsem si přeložil jako: „Drž se, brácho.“

Právě jsem se v šatně přezouval, když si vedle mě sedl strašlivě tlustý kluk s pusou od omastku, v jedné ruce měl v umaštěném ubrousku rozkousaný řízek a v druhé okurku. „Ahoj, já jsem Kamil. Co máš k svačině?“ zeptal se mě a zakousl se do řízku. „Máma mi většinou dává chleba s paštikou,“ řekl jsem a nazul se do bačkor, co na sobě mají obrázky raket. Kamilovi zazářily oči, mlasknul si a začal vyzvídat: „A je ta paštika z vepřových, nebo z husích jater? Protože jestli je z husích jater, tak ty já strašně rád.“

A já už jsem věděl, že s Kamilem budeme kamarádi, protože já jím svačiny k smrti nerad a Kamilovi je budu smět dávat a on si je vždycky rád vezme, hlavně proto, že máma uznává jenom paštiku z husích jater. Vtom ale kolem nás prošla taková holka s copama, co na sobě měla roztrhaný kalhoty, a mně se zdála nějaká divná, z kapsy jí trčel prak a píchla prstem do Kamila a mě zatahala za motýlka.

„Co tady děláš, Bůčku? Snad nám nechceš sežrat tady Babočku admirála?“ zeptala se Kamila, a protože on nic neříkal, tak jsem vstal a dal si ruce v bok. „Co si to dovoluješ, ty... ty... ty... jedna?!“ zeptal jsem se jako ten Bill v tý kovbojce, když si na něj dovolovali jiný kovbojové. Ale ta holka se mě vůbec nelekla, což měla, jenom do mě šťouchla prstem, až jsem se posadil na lavičku, řekla mi: „Nevystrkuj tykadla, babočko,“ a odešla. Teda řeknu vám, sílu měla pořádnou, to bych do holky nikdy neřek, ale aby si nemyslela, že se jí nějak bojím, tak jsem jí řekl: „Nejsem žádná babočka, já jsem Bill,“ ale to až ve chvíli, kdy mě nemohla slyšet, protože jsem ji nechtěl naštvat. U tak silný holky nikdy nevíte, jestli by vám jednu nevrazila.

„Já jsem paní učitelka Nejezchlebová a budu vaše třídní,“ řekla paní učitelka Nejezchlebová a pokračovala: „Máme tady nového žáka, tak by se nám mohl představit.“ A ukázala na mě a já bych se byl nejraděj propadl do země, nebo do pekla, to je jedno, ale hlavně abych se nemusel představovat, protože to je pokaždý stejný. Já se představím a všichni se pak půl hodiny smějou. „Já jsem Pravdomil Madlafousek,“ řekl jsem a všichni se pak půl hodiny smáli a plácali se do kolen, prostě jako blázni.

Jenom Kamil se nesmál. Ani nemohl. Seděl totiž vedle mě a pojídal právě můj chleba s paštikou z husích jater a spokojeně u toho pomlaskával. A když se všichni dost vynasmáli a napsali jsme si rozvrh hodin a dostali jsme všechny knížky, tak jsme šli zase do šaten,

kde stál školník v modrém plášti, pod nosem měl kníra jako mrož a hulákal na nás: „Řvete tady jako paviáni, kdo to má poslouchat, vždyť by z toho jednomu praskla hlava, počkejte, až já si vás jednou podám, to budete ještě litovat, že jste si něco začínali se školníkem Vomáčkou, kterej je dobrák, ale nesmí se rozčítit!“ Ale nikdo ho nebral vážně a všichni se mu smáli, protože když někdo takhle vyhrožuje, tak to pak neudělá, to je jasný.

Právě jsem si zavazoval tkaničku, když mě něco štíplo do zadku, tak jsem se podíval, co to bylo, a nade mnou stála ta copatá holka a v ruce měla prak a smála se a povídá klukovi, co stál vedle ní: „Já ti to vždycky říkala, že Pražáci jsou úchylný. Pravdomil Madlafousek se nemůže jmenovat nikdo jinej než Pražák, totiž.“ A ten kluk vedle ní kývnul, jako že jo, že to je blbý jméno, a mě to naštvalo, protože tím urazili památku všech Madlafousků, co na světě jsou, a tak jsem zatnul pěsti a řekl jsem: „Dejte si bacha, nebo vás budu muset zmlátit,“ ale ta holka mě přes ty pěsti plácla dlaní a hezky se na mě usmála, až se mi podlomily kolena, a řekla: „Co blbneš? Já jsem Madla a tohle je Bedna, a jak jsem si všimla, tak Bůčka už znáš,“ ukázala na Kamila, který si právě olizoval svoje mastné prsty.

„Já jsem Bill,“ řekl jsem a Madla řekla: „To je lepší,“ a pak mě zatahala za motýlka: „Sundej to, vždyť je to hrozný,“ a já ho sundal, protože to opravdu hrozný bylo, a pak jsme šli všichni čtyři domů a Madla mi řekla, že jestli chci, tak s nima můžu bejt v partě, a já byl rád, a taky jsem zjistil, že všichni bydlíme kousek od sebe, což bylo vážně dobrý, protože se aspoň budeme moct vidět, kdy se nám bude chtít, a mamina mi nebude muset říkat, abych si dával pozor, až půjdu přes silnici, protože tady jsem přes žádnou silnici nemusel, byla tu jen taková cesta.

Když jsme se loučili, tak jsme si řekli, že se ve čtyři sejdeme před samoškou, a Madla mi slíbila, že mě zavedou na nějaký strašně tajný místo a že budu čubrnět, protože něco takovýho jsem prý ještě neviděl, a Bedna mlčel a Bůček mi řekl, abych s sebou nezapomněl vzít nějakou dobrou svačinu a já řekl, že nezapomenu, a pak už jsme šli opravdu domů.

Tam mi maminka přichystala rajskou omáčku, tu já děsně rád, a tak jsem jí řekl, že ji mám rád, to jako maminku, a ona řekla, že ona mě taky, a KJ z postýlky zase řekla to své: „blablaba“, a já myslím, že to mělo znamenat, že ona nás má taky ráda. Tak jsem si s ní chvíli hrál, byla roztomilá, protože pořád dělala strašně legrační obličej, ale pak už se blížila čtvrtá a já chtěl jít ven za Madlou a Bednou a Bůčkem a mamka mi řekla, že můžu klidně jít, ale KJ že budu muset vzít sebou, protože ona si musí jít nutně něco zařídit a malou prý s sebou brát nemůže. Tak jsem sebou fláknul o zem a kopal jsem nohama, že to nejde, že nemůžu vzít KJ sebou, ale jenom jsem si vysloužil pár pohlavků a ségru jsem stejně vzít musel. Teda řeknu vám, že bejt starším bráchou není žádněj med.

JAK JSME POMÁHALI PANU BŘÍZOVÍ

Seděli jsme jednou takhle na náměstí na lavičce, cucali jsme nanuky, který jsme si koupili za naše poslední peníze, a byli jsme děsně nešťastný. Navíc už začínala být zima, takže jsme se začali klepat, a Madla řekla, že jsme si ty nanuky neměli v takový zimě dávat, protože teď můžeme nastydnout, a tak jsme byli nešťastný dvojnásob, protože když je člověk nemocnej, tak je doma sám, nikdo si s ním nehraje a to je děsná otrava, to musíte uznat. Marodění má jednu jedinou výhodu, která spočívá v tom, že filmy, které

večer dávají s hvězdičkou, a na který vám rodiče zakážou se dívat, potom opakují druhý den dopoledne, kdy rodiče nejsou doma, a vy se na ně můžete v klidu podívat. Vy, já ne, protože moje maminka je dopoledne doma, a já si tak budu muset počkat na dobu, až pro mě ta hvězdička platit nebude, ale někdy mám pocit, že se toho snad ani nedožiju, vždyť přestává platit až v patnácti! Jsem pevně rozhodnutěj, že až budu mít děti, tak je klidně nechám na filmy s hvězdičkama koukat, protože takový filmy jsou děsně prima, jsou tam zloději a policajti a někdy taky děsně prohnilý boháči, co si myslej, že si můžou dovolit úplně všechno, ale pak jim nějakěj děsně chytřej policajt ukáže, že to se teda pletou. Jenom když se v těch filmech začnou líbat, tak mě to nebaví, a opravdu nevím, proč si ty lidi, co ty filmy točí, myslí, že se někdo chce dívat na to, jak se dva ocumlávaj. Vždyť je to nechutný! Fuj!!!

Rozhodli jsme se, že půjdeme domů. Jenže po cestě Bůček mezi zakusováním zavináče, kterého mu jeho maminka zabalila do kelímku, řekl: „My ale nemůžeme jít domů, paní učitelka řekla, že musíme někomu pomoci.“ Hned mě napadlo, že Bůček by nejráději někomu pomohl s dojedním večere, ale musel jsem uznat, že má pravdu. Paní učitelka Nejezchlebová totiž dnes přišla do třídy a řekla, že si místo českého jazyka probereme základy slušného chování, protože si prý všimla, že se někteří z nás chovají neurvale, div ne jako zvířata, a že znalost základů slušného chování z nás udělá docela jiné lidi, i když je prý jisté, že někteří z nás jistojistě skončí ve vězení, a jsem si jistěj, že tím paní učitelka myslela spolužáka Svatopluka, kterej se pořád dloube v nose a pak ty nudle střílí po spolužácích. A pak nám paní učitelka začala vysvětlovat, jak se máme chovat k dívkám, že jim musíme otevírat dveře, když někam vstupujeme, a že jim musíme pomáhat z kabátu, ale i do kabátu, že bychom na ně měli být milí. Tak jsem se přihlásil a řekl, že to je ale hrozně nespravedlivý, protože kdo otevře dveře nám klukům a kdo nám klukům pomůže z kabátu a do kabátu, a že někdy na holky milí být nemůžeme, když nás zdraví: „Ahoj, debilové.“ Jenomže paní učitelka mi řekla, abych si sednul a nerušil, že to prý ženy mají v životě těžké, zatímco my muži ne, a proto prý jim musíme ulehčovat, kde to jen jde. Tak nevím, ale myslím, že paní učitelka nemá pravdu, protože když jsem chtěl Madle po vyučování pomoci oblíknout bundu, tak mi řekla, ať si toho nechám, jinak mi dá do zubů. A pak že to mají holky těžký.

Na konci vyučování nám paní učitelka řekla, že odteď budeme každý den plnit jedno z pravidel slušného chování, a že dnes máme pomoci starým lidem a zítra jí pěkně řekneme komu a s čím jsme pomohli. Což se sice paní učitelce snadno řekne, ale hůř se to udělá. Bedna si myslel, že si úkol splní, když pomůže paní učitelce odnést věci do kabinetu, a tak za ní šel a řekl, že jí pomůže odnést věci do kabinetu, a ona se ho zeptala: „Co tak najednou?“ a on jí řekl, že chce pomáhat starým lidem, a paní učitelka se na něj rozkřikla, co si to prý dovoluje, že ona přece není stará, a ať si toho nechá, jinak mu dá třídní důtku, což od ní teda rozhodně nebylo hezký, protože to, že si o sobě myslí, že není stará, ještě neznamená, že stará není, navíc když stará je. Vždyť už jí je třicet!!!

Tak jsme se s partou posadili před samoobsluhu, že jako pomůžeme nějakým lidem odnést nákup domů, ale nikdo o to nestál, všichni se báli, že jim ten nákup rozbijeme, a jedna paní nám dokonce řekla, že nám nevěří, že jí ten nákup nechceme ukrást. Teda řeknu vám, že pomáhat lidem je někdy pěkná fuška.

Jenomže domácí úkol je domácí úkol, to se nedá nic dělat, člověk ho musí udělat, protože jinak by dostal sardel, a to by se rodičům asi moc nelíbilo. A tak jsme šli domů a koukali, komu tak nabídnout své služby, ale nikdo nikde, všichni byli doma, a tak Madla najednou

řekla: „No a co? Tak neudělám úkol, já za to nemůžu, že nikdo o naši pomoc nestojí, já za to nemůžu, a jestli dostanu kouli, tak mně to bude putna.“ A než jsme jí stačili s klukama vysvětlit, že by jí to teda putna být nemělo, tak se za náma ozval skřehotavý hlas: „Jo jo, putna, ta je při nošení uhlí potřebná,“ a my jsme se otočili a za námi stál pan Bříza a smál se na nás svojí bezzubou pusou normálně od ucha až k uchu.

Nevím, jestli si to pamatujete, ale už jsem o panu Břízovi psal. Je to náš soused a je docela ošklivej, chodí úplně strašně oblíkanej, samá záplata. Moje maminka říká, že by mohl dělat Novýmu Strašecí maskota jako bubák, což si myslím není od maminky hezký, protože nikdo přece nemůže za to, jak vypadá, jí se taky nikdo nesměje, že má pod nosem pár černých chloupků, takže to někdy vypadá, že má knírka, a nesmějeme se jí s taťkou proto, že ji máme rádi. A protože mám svým způsobem rád i pana Břízu, protože vždycky, když se potkáme, pozdravíme se a on mi dá hašlerku, tak se nesměju ani jemu, že chodí celej ušpiněnej, protože přece vím, že se živí tím, že lidem skládá do sklepů uhlí. Ale pravda je, že jako bubák vypadá, protože je strašně hubenej, nosí strašně veliký šaty, který na něm plandají jako vlajka na stožáru, a ještě ke všemu nemá zuby, což je děsně legrační, protože vypadá jako makrela.

Hned mě napadlo, že bysme mohli pomoci panu Břízovi, a tím si splnit domácí úkol, a tak jsem se pana Břízy zeptal: „Pane Břízo, nechtěl byste, abysme vám pomohli?“ a on se usmál a řekl: „Rád, vždyť já už pomalu ani necejtim záda,“ a tak jsme šli a měli jsme radost. Jenom Bůček trochu remcal, že prej když bude skládat uhlí, tak si umaže ruce a pak nebude moct jíst, protože jíst špinavýma rukama je krajně nehygienické, ale Madla mu řekla, že je moc rozmazlenej a že to bez kusu žvance přece chvíli vydrží, teda jestli je chlap, a protože Bůček nechtěl, abysme si o něm mysleli, že je ženská, tak přestal remcat a řekl Madle, že je úplně stejnej chlap jako ona, což nás teda rozesmálo, dokonce i pan Bříza se smál a pak řekl, že už jsme na místě. Podívali jsme se jeho směrem a trochu jsme se smát přestali, protože před náma byla ohromná hromada uhlí, větší než my. Chvíli jsme přemýšleli, jestli by ta pětka nebyla lepší, než složit do sklepa takovýho uhlí, ale pak Bedna správně řekl, že jsme to panu Břízovi, který mezitím odešel do hospody na pivo, slíbili, a že sliby se mají plnit, což je fakt, a jsem zvědavěj, kdy mi rodiče dají toho psa, co mi slíbili. Budu jim to muset připomenout.

Madla se chytla lopaty, já, Bedna a Bůček jsme si vzali putny, do kterých nám Madla nandala uhlí, a už jsme nosili. Teda řeknu vám, že skládat uhlí je pěkná dřina. Nikdy bych si nemyslel, že pracovat dá tolik práce. Je to ještě těžší než domácí úkoly z matematiky. Když jsme byli asi tak v polovině, tak Bůček najednou řekl, že nemá svačinu, kterou mu maminka připravila, a že mu určitě musela vypadnout z kapsy do té hromady uhlí a že je to strašný a že ji musí najít, protože jestli ji nenajde, tak umře hladý, a ať mu koukáme pomoci ji najít, protože přece nechceme mít na svědomí jeho mladý život. To jsme vážně nechtěli, a tak jsme to nanošený uhlí zase odhrabávali, až Bedna zakřičel: „Mám jí,“ a držel v ruce něco černýho, co Bůček identifikoval jako svůj chleba se sádlem a hned se do něj zakousl a vůbec mu nevadilo, že mu mezi zubama křupaly kousky uhlí. Někdy mám takovej pocit, že největší prase, který znám, je Bůček.

Když posvačil ten svůj chleba s uhlím, tak jsme to odhrabaný uhlí naházeli zpátky na hromadu a pak jsme nosili dál a dál, až před domem nezbyl ani kousíček uhlí. Když jsme vyšli ze sklepa ven, tak se nám Madla začala smát, že prej vypadáme jako čerti, jak jsme špinavý, a nám to od ní přišlo strašně nehezký, protože ona jenom nakládala, zatímco my jsme dělali tu nejtěžší práci, a jak jsme na ni byli naštvaní, tak jsme ji chytili za ruce a za

nohy a vyváleli ji v mouru, který zůstal na chodníku. Jenomže Madla to vůbec nepochopila jako legraci a děsně se mračila, dokonce dala ruce v bok a řekla nám, že jsme blbeční a že vůbec neví, proč s náma kamarádí, a jak se tak rozčilovala, tak přišel pan Bříza a řekl, že jsme hodné děti a že nám moc děkuje za pomoc, a dal nám každému deset korun, což nás opravdu potěšilo, a tak jsme mu poděkovali a šli jsme domů spokojení, že zítra budeme od paní učitelky pochváleni, že jsme tak hezky splnili domácí úkol.

Jediný, kdo z toho vůbec neměl radost, byla maminka, která, když mě viděla celého zašpiněného, tak nade mnou spráskla ruce a řekla, že nade mnou láme hůl a že neví, co ze mě bude, když vypadám jako krtek. Tak jsem se jí snažil vysvětlit, že jsem pomáhal panu Břízovi, abych ve škole nedostal pětku, ale maminka řekla, že si nemám vymýšlet, že mě přece dobře zná a že ví, že když nic dělat nemusím, tak nic nedělám, a že mi tedy nevěří, že bych sám od sebe skládal uhlí. No uznejte sami, že s rodičema je to někdy vážně těžký. Myslí si, že mají vždycky pravdu, ale to vůbec není pravda. Někdy se pěkně pletou. Jenomže si to nenechají vysvětlit, protože si myslí, že mají vždycky pravdu. Ach jo.

Ve škole nás paní učitelka Nejezchlebová pochválila a dala nám jedničky s hvězdičkou a pan Bříza dokonce přišel do školy za panem ředitelem a řekl mu, že by mu chtěl poděkovat, že tak hezky vychovává mladou generaci, a že by se nám chtěl, teda jako mně, Madle, Bůčkovi a Bednovi, za tu naši pomoc nějak odměnit, a tak mu pan ředitel řekl, že to zařídí, a co řekl, to taky udělal, a hned přišel k nám do třídy a napsal nám do žákovských knížek ředitelské pochvaly za příkladný vztah ke starším spoluobčanům.

Měli jsme z toho děsnou radost, a tak jsme si řekli, že za to musíme panu Břízovi nějak poděkovat, a když jsme šli ze školy domů, tak jsme viděli, jak se zrovna chystá skládat uhlí, tak jsme mu řekli, že mu zase pomůžeme, a vzali jsme putny a začali uhlí nosit do sklepa a měli jsme to hned hotový, protože už jsme věděli jak na to, a tak jsme se s panem Břízou rozloučili a řekli jsme mu, že kdykoliv bude potřebovat, tak mu vždycky rádi pomůžeme, a pak jsme šli domů a pan Bříza šel zavřít sklep, aby to uhlí nikdo neukradl. Ušli jsme sotva pár kroků, když jsme uslyšeli jeho žalostný výkřik: „Ježíši Kriste, oni to uhlí naskládali to vedlejšího sklepa!“

Pomáhat lidem opravdu není žádná legrace.

JAK JSME SLAVILI HELOUVÍN

Koncem října přišla paní učitelka Nejezchlebová do třídy s ohromnou oranžovou dýní, kterou položila na svůj stůl, a řekla nám, že stejně jako každý rok, tak i letos bude ve Strašecí probíhat oslava helouvínu, a že bychom si proto měli už dopředu vydlabat symbol tohoto svátku, tedy dýni, a také se rozhodnout, jaký převlek si zvolíme. Všichni ve třídě propukli v jásot, jenom já ne, já na ně koukal jako čerstvě spadlej z višně, protože o helouvínu jsem věděl jenom to, že se tak jmenuje film, kterej maj rodiče nahranej na videokazetě a já mám zakázáno se na něj dívat, protože je to prý strašidelný, a já, když se dívám na nějaký strašidelný film, tak potom špatně spím, bojím se každého stínu a zvuku a to se pak vždycky připlížím k rodičům do postele a spím mezi nima a oni se pak nemůžou vyspat, protože kolem sebe máchám rukama a kopu nohama, teda aspoň to tvrdí rodiče, ale nevím, jestli tomu mám věřit, protože oni rodiče si občas taky pěkně vymýšlejí.

Když si Madla všimla, že nevím, co to te n helouvín je, tak se ke mně naklonila a vysvětlila mi, že helouvín je svátek, kdy se uctívají mrtví lidé, kdy se vydlabávají dýně a pak se do nich dávají svíčky, a že celý město chodí na takovej průvod městem, mají na sobě různé strašidelné masky a že to všechno je strašlivá legrace, i když občas z toho jde strach, protože některý lidi mají ty masky vážně děsivé. A taky mi řekla, že to je původně americký svátek, ale že starostovi Strašecí panu Haisovi se tak zalíbil, že ho zavedl i ve Strašecí.

A pak jsme šli celá třída do dílen, kde jsme měli každý připravenou jednu dýni, které na školních pozemcích vypěstovali žáci z vyšších ročníků, dostali jsme takový zahradnický nožíky, kterým se říká žabky, a prosbu paní učitelky, abychom si neublížili, a pak jsme ty dýně začali dlabat, byla to docela zábava, protože ten vnitřek z dýně, což jsou pecky s takovým oranžovým blemcavým hnusem, jsme po sobě začali házet, a nejvíc jsme se nasmáli, když to spolužák Svatopluka trefilo do čela a když po tom spolužačka Petra uklouzla, chytla se stolu, ten se převrhl a dýně, kterou těsně předtím vydlabala, jí spadla přímo na hlavu.

Jestli nevíte, jak taková helouvínová dýně vypadá, tak já vám to povím. To ty dýně ukrojíte vršek tam, co má ještě konec stonku, pak z ní vydlabete všechen ten blemcavej hnus a pak vezmete žabku, ale ne živou, myslím ten nůž, kterým se říká žabka, a do ty dýně vykrájíte nejrůznější otvory, nejlepší je udělat tam oči, nos a strašně zubatou pusku, protože když do toho pak dáte svíčku a zapálíte ji, jde z toho vážně hrůza, zatímco kdybyste tam udělali nějaký hvězdičky, tak to bude leda tak pro malý děti místo lustru, což by byla nuda, to musíte sami uznat.

Když jsme se pak z dílen vraceli do třídy, nesli jsme si každý svoji dýni a byli jsme celí zpatlaní od ty dýňový dužiny, co jsme ji po sobě házeli. Po cestě jsme potkali pana školníka Vomáčku v modrém plášti. Podíval se na nás a pak řekl paní učitelce: „Já vás lituji, paní učitelko, já mít na starosti takový stádo divochů, tak z jednoho každého udělám dva malý. Řekněte mi, co z nich bude?!“ Paní učitelka jen pokrčila rameny, a tak se pan školník Vomáčka obrátil na nás a zeptal se: „Co z vás bude, holoto?“ a spolužák Svatopluk řekl: „Ze mě bude pilot. Anebo zedník a budu nahazovat na domy omítku,“ a pak sáhl do své dýně, kde měl ještě trochu dužiny, hodil ji po školníkovi a dodal: „Takhle!“ Všichni jsme ztichli, protože jsme čekali, co se bude dít, protože ušpinit školníkovi jeho plášť je hrozný prohřešek proti školnímu řádu, dokonce i paní učitelka Nejezchlebová ztichla a čekala, co se bude dít. Pan školník strašlivě zrudnul, celej se tak jako nafouknul, vůbec nic neříkal, jenom popošel ke Svatoplukovi, vzal ho za límec, vyzdvihl ho do vzduchu a my se báli, že z něj udělá ty dva malý, což by bylo hrozný, protože úplně stačí, jak Svatopluk zlobí jako jeden, takže co teprve kdyby byli dva, ale školník Vomáčka zašel i se Svatoplukem za roh, pak se ozvalo několik plácnutí a za chvíli odtamtud vyšel Svatopluk sám, brečel, utíral si nudli a řekl paní učitelce: „Sím, paní učitelko, pan školník mi dal přes zadek.“ Paní učitelka zavrtěla hlavou a řekla: „Ale to není možné, Svatopluku, pan školník Vomáčka by na dítě nikdy ruku nevztáhl,“ a pak se objevil pan školník, usmíval se a paní učitelce řekl: „Kdybyste je potřebovala usměrnit, paní učitelko, můžete se na mě kdykoliv obrátit,“ a paní učitelka mu řekla: „Mileráda, pane Vomáčko,“ a pak jsme se vydali do třídy, abychom si řekli, jaké převleky budeme mít, já jsem si vybral kostlivce, Madla oběšence, Bůček člověka, který bude přejedený až k prasknutí, což je nespravedlivý, protože za to se Bůček převlíkat nemusí, on takový je, a Bedna si vybral, že půjde ve svěrací kazajce za blázna, co se

zbláznil z toho, že je nejchytřejší na celém světě, což taky nemusí hrát. Všichni jsme se u toho děsně bavili, jenom Svatopluk ne, ten byl zticha jako ryba a představte si, že až do konce týdne vůbec nezlobil, z čehož jsem usoudil, že bych nerad, aby si mě pan školník někdy vzal za roh jako Svatopluka.

Tu vydlabanou dýni jsem si dal doma v pokoji za okno, ale měl jsem zakázáno v ní zapalovat svíčku, protože KJ se bála. Trochu mě to mrzelo, ale když mi maminka řekla, že takhle malý mimina jako je KJ se nesměj bát, protože by pak z toho mohly třeba koktat nebo se počůrávat až do konce života, tak jsem uznal, že dýni zapalovat nebudu, protože bych teda rozhodně nechtěl, aby se mnou za čas KJ třeba někam šla, někoho by pozdravila: „Do...do...do...dobrý de...de...den,“ a pak se samou radostí z toho, že to konečně vykoktala, počůrala. Z toho bych se musel propadnout hanbou. S partou jsme si ještě před helouvínovým průvodem udělali lampióny. Já, Madla a Bůček jsme v nich měli svíčky a Bedna, protože je tak šikovnej, tam měl žárovíčku, která mu svítila na dvě tužkový baterky, co měl v kapse. Trochu jsme mu to záviděli a on řekl, že letos už to nestihne, ale příští rok že nám takový lampióny taky udělá.

Průvod začínal v šest hodin před školou. Byly tam nejenom všechny děti, ale taky spousta dospělejch a řeknu vám, že na to, že to měla být legrace, tam bylo docela dost mrtvol. Ale ne doopravdickejch, abyste si nemysleli, jenom jako mrtvol, teda lidí, co byli převlečený za mrtvoly. Jeden pán, co měl v hlavě jako zabodnutý nůž, na mě vybafl a já se ho tak leknul, že jsem z toho asi na deset minut oněměl. Pak ale přišla kapela, co se postavila do čela průvodu, začala hrát a paní učitelka Nejezchlebová, která měla na starosti žáky, nás seřadila do svých oblíbených dvojstupů, pak nám řekla: „Žáci, na můj povel svíčky v lampiónech zapálit!“ a my ji poslechli a pak jsme ty lampióny zdvihli nad hlavu a celý náměstí se najednou všema těma svíčkama krásně rozzářilo a byla to nádhera, asi jako když se na noční obloze objeví hvězdy, nebo když KJ řekla svoje první slovo a nebylo to ani máma ani táta, ale: „Bille,“ z čehož jsem měl vážně velikou radost, i když to ještě nevyslovovala úplně dobře, takže to znělo spíš jako: „Blije.“

Celý průvod procházel městem, hudba hrála a lampióny svítily, a jestli na nás z výšky třeba koukal nějakej mimozemšťan, tak si určitě musel myslet, že Strašecím se plazí nějakej velikej svítící had. Ale nebyl to had, byli jsme to my a chodili jsme od domu k domu, kde už stáli přede dvěma lidí, co měli v rukách košíky nebo tašky se sladkostma nebo s hračkama z kinder vajíček, ale taky třeba s plyšákama, a ty dávali tomu, kdo měl podle nich nejlepší kostým, ale protože ve Strašecí jsou lidi hodní, tak nikdo nepřišel zkrátka a všichni jsme měli za chvíli plný kapsy věcí, což bylo prima. Jedna slečna mi dokonce řekla, že jsem tak hrozně krásnej kostlivec, že tak hezkýho ještě neviděla, ale že už nemá, co by mi dala, a tak že mi prý dá aspoň pusu. Ale víte, jak já nemám rád líbání, tak jsem jí poděkoval, řekl, že pusu mi dávat nemusí, a chtěl jsem utýct, ale ženská, jak si vezme něco do hlavy, tak jí to z tý hlavy nevytlučete, takže mě za chvíli dohonila, dala mi pusu a všichni se mi potom smáli a jeden umrlec v průvodu mi řekl: „Z tebe jednou bude hotovej svůdce,“ což teda rozhodně není pravda, protože mě holky vůbec nezajímaj. Až na Madlu, ale ta ani není pořádně holka. Teda je holka, ale nechová se tak. Ona se chová úplně normálně. Jako kluk. I když je holka. Ach jo, to je nějaký složitý, ale snad mi rozumíte. Rozumíte mi? Jestli ne, tak mi to řekněte a já to škrtnu a skončím ten odstavec jenom tou větou, že mě holky nezajímaj.

Byla pořádná tma a ještě o to větší, že nám všem začaly dohasínat svíčky v lampiónech, jenom Bednovi pořád svítil, protože tam měl tu žárovku. Stačil jsem si všimnout, že je

nás čím dál míň, a tak jsem to řekl Madle, ale ta mě uklidnila, že je to takhle každý rok, že průvod nikdy nedojde na konec své pouti celý, protože ne všichni mají tu odvalu. Protože mi nikdo až do této chvíle neřekl, že helouvínovej průvod má nějaký cíl, tak jsem se zeptal, kam že to vlastně jdeme, a Madla mi řekla, že na hřbitov. Klidně se přiznám, že jsem dostal strach, a když kolem nás najednou prošla paní učitelka Nejezchlebová, která do té doby průvod vedla, a řekla: „Tak, děti, já také nemusím mít všechno, mějte se pěkně, dobrou noc, zítra se na vás budu těšit ve škole. Pokud se ovšem ještě někdy uvidíme,“ řekl jsem, že jdu taky, protože chodit za tmy na hřbitov není právě má oblíbená činnost, ale Madla a Bůček mě chytili za ruce a řekli, že přece nejsem žádný srab a že přece nebudu věřit na povídačky o duchách a upírech, kteří se v noci zjevují na hřbitovech. Řekl jsem jim sice, že nevěřím, ale věřil jsem. Jednou jsem totiž slyšel jednoho pána mluvit o druhém pánovi, který mu prý pije krev, z čehož je přece každému hned jasný, že upíři existují.

Z celého průvodu nás ke hřbitovu došlo jenom deset lidí. Všichni jsme se drželi u zdi, a když na nás ten, co byl vepředu, jednou udělal: „Pssst,“ tak jsme všichni vyjekli leknutím. Vešli jsme na hřbitov a z té tmy na nás vystupovaly všechny ty kříže a umřelý holubičky a uschlý kytky a pak ten vepředu řekl, že si máme každý najít jeden hrob a u toho počkat, dokud se neobjeví duchové a nezačnou zpívat umrlčí blues, které začíná: „Když mi kosti praskaj a lebkou proudí vzduch...“ a pak se tak divně zasmál a vycenil na mě zuby, že jsem si myslel, že je to upír, ale Madla mi řekla, že je to Novák z osmé bé.

Já jsem zůstal u hrobu pana Vlašáka, ten mi byl sympatický, asi proto, že mám rád vlašský salát. Jenomže nemám rád, když jsem potmě sám a ještě ke všemu na hřbitově. Sám jsem tu sice nebyl, bylo nás tu deset, ale v té tmě jsem nikoho neviděl a taky se mi začalo zdát, že všichni odešli a nechali mě tu samotného. „Madlo,“ zavolal jsem, ale nikdo se neozval. „Bedno, Bůčku,“ zavolal jsem na kluky, ale ani ti se neozvali. A když jsem zavolal: „Je tu někdo? Ozvěte se!“ tak bylo ticho ještě větší, a já jsem si řekl, že to od nich bylo pěkně hnusný, nechávat mě tady, opustit mě, že tohle přece kamarádi nedělaj, a jak jsem byl naštvanej, tak jsem vstal a šel jsem po paměti k východu, jenomže jsem si nepamatoval cestu, takže jsem se pořád motal mezi hrobama a slyšel jsem za sebou takový tichý našlapování, ale když jsem se otočil, nikoho jsem neviděl. A pak jsem se jednou takhle otočil, a pak se zase podíval před sebe a uviděl jsem najednou spoustu duchů, co na mě dělali: „Húúúú,“ anebo: „Uuuuuuu,“ a někteří dokonce: „Baf!“ Leknul jsem se tak, že se to ani nedá popsat. A ještě ke všemu se ke mně ti duchové začali přibližovat, a tak jsem před nima couval, couval, couval, až jsem najednou pod nohama necítil zem, chvílku jsem letěl, a pak jsem dopadl na záda, to jak jsem spadnul do vykopaného hrobu, a začal jsem na celý hřbitov křičet: „Já už budu hodný, prosím, jenom mi neublížujte,“ a jak jsem to řekl, tak ti duchové rozsvítili baterky a já zjistil, že to nejsou duchové, ale Madla, Bedna, Bůček a ti ostatní, dokonce i paní učitelka Nejezchlebová, a všichni se smáli a Bedna mi podal ruku a vytáhl mě z toho hrobu ven. Byl jsem pekelně naštvanej, a tak jsem jim řekl, že tohle se přece nedělá, ale oni mi vysvětlili, že tohle se naopak dělá, že každý nový obyvatel musí při helouvínu projít touhle zkouškou, aby se vědělo, jaký je. Tak jsem se zeptal, jaký teda podle nich jsem, a oni mi řekli, že úplně stejný jako všichni ostatní, protože zatím každý prý sliboval, že bude hodný a že lituje všeho špatného, co kdy udělal. Pak mi všichni potřásli rukou na znamení, že mě berou mezi sebe a že odteď jsem už definitivně a jednou provždy Strašečák, z čehož jsem měl velikou radost a přestal jsem se na ně zlobit. Když jsme

procházeli městem, koupila nám všem paní učitelka párek v rohlíku a každého z nás doprovodila domů. Řeknu vám, že paní učitelka Nejezchlebová je nejlepší paní učitelka, kterou znám, je fantastická, i když ta habad'ura, že jde domů, a pak se vrátila, aby mě strašila, nebyla zrovna hezká. Já se totiž strachy málem počůral.

Ale už je to za mnou a já se těším na příští helouvín, protože to už na hřbitov nepůjdu jako strašenej, ale jako strašící, což je vždycky lepší, to musíte uznat.

P.S. Ted' mi maminka řekla, že helouvín se nepíše helouvín, ale halloween. Jenže mně už se to nechce opravovat. Tak dobrou noc a ať se vám zdaj nějaký pěkně strašidelný sny. Baf!!!